

Váš dopis značky / ze dne 25.01.2021
naše značka 2021/6a/900200
vyřizuje / linka [REDAKCE]
místo odeslání / dne Praha/07.04.2021

ROZHODNUTÍ

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO: 000 05 886, se sídlem Sokolovská 42/217, Vysočany, 190 00 Praha 9 (dále také jako „DPP“ nebo „povinný subjekt“), jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zlnf“), rozhodl o odmítnutí podle § 15 odst.1 Zlnf žádosti žadatele, [REDAKCE] (dále jako „žadatel“) ze dne 25. 1. 2021 o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, s následujícím obsahem:

Dne 26. 9. 2019 uzavřely Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9, IČO: 000 05 886 (dále jen „DPP“), a obchodní společnost RAILREKLAM, spol. s r.o., se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4, IČO: 170 47 234 (dále jen „RAILREKLAM“), smlouvu o nájmu č. 0009220019 (dále jen „Smlouva RR“), která byla dne 27. 9. 2019 zveřejněna v registru smluv, čímž dne 27. 9. 2019 nabyla účinnosti. Předmětem Smlouvy RR je – dle veřejných prohlášení DPP – pronájem necelých 22 tis. reklamních ploch v pražském metru. Dne 1. 11. 2019 byl uzavřen Dodatek č. 1 ke Smlouvě RR. V registru smluv byl tento dodatek zveřejněn dne 5. 11. 2019.

Dle čl. 4 odst. 4.8 Smlouvy RR je pronajímatel (tj. DPP) povinen do 8. 1. následujícího kalendářního roku sestavit a doručit nájemci (tj. RAILREKLAM) vyúčtování nájemného za příslušný kalendářní rok a spolu s vyúčtováním zaslat nájemci daňový doklad, kterým bude zúčtováno nájemné, zálohy poskytnuté nájemcem, případná sleva dle odstavce 4.4 nebo 9.3 Smlouvy RR nebo snížení nájemného dle odstavce 4.6 Smlouvy RR za příslušný kalendářní rok.

V návaznosti na výše uvedené prosíme o poskytnutí následujících informací:

- 1) Kolik činilo nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020?
- 2) Prosíme o zaslání kopie vyúčtování nájemného za rok 2020 dle čl. 4 odst. 4.8. Smlouvy RR, jak bylo zasláno společnosti RAILREKLAM.
- 3) Prosíme o zaslání kopie daňového dokladu, kterým bylo společnosti RAILREKLAM vyúčtováno nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020.
- 4) Prosíme o informaci, kdy byly vyúčtování nájemného za rok 2020 a příslušný daňový doklad dle čl. 4 odst. 4.8. Smlouvy RR zaslány společnosti RAILREKLAM.
- 5) Prosíme o informaci, zda a případně kdy bylo nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020 ze strany společnosti RAILREKLAM uhrazeno.

Dne 5. 10. 2018 uzavřely DPP a obchodní společnost BigBoard Praha, a.s., se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4, IČO: 242 26 491 (dále jen „BigBoard“), smlouvu o nájmu č. 8440018 (dále jen „Smlouva CLV“), která byla dne 8. 10. 2018 zveřejněna v registru smluv, čímž dne 8. 10. 2018 nabyla účinnosti. Předmětem Smlouvy CLV je pronájem prostor v pražském metru pro instalaci CLV. Dne 6. 6.

2019 byl uzavřen Dodatek č. 1 ke Smlouvě CLV. V registru smluv byl tento dodatek zveřejněn dne 26. 6. 2019.

Dle čl. 4 odst. 4.5 Smlouvy CLV je pronajímatel (tedy DPP) povinen do osmi (8) pracovních dnů od DUZP, jímž je poslední den kalendářního roku, sestavit a doručit nájemci (tj. BigBoard) vyúčtování nájemného za příslušný kalendářní rok a spolu s vyúčtováním zaslat nájemci daňový doklad, kterým bude zúčtováno nájemné, zálohy poskytnuté nájemcem a případná sleva dle odstavce 4.4 Smlouvy CLV za příslušný kalendářní rok.

V návaznosti na výše uvedené prosíme o poskytnutí následujících informací:

- 1) Kolik činilo nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020?
- 2) Prosíme o zaslání kopie vyúčtování nájemného za rok 2020 dle čl. 4 odst. 4.5. Smlouvy CLV, jak bylo zasláno společnosti BigBoard.
- 3) Prosíme o zaslání kopie daňového dokladu, kterým bylo společnosti BigBoard vyúčtováno nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020.
- 4) Prosíme o informaci, kdy byly vyúčtovány nájemného za rok 2020 a příslušný daňový doklad dle čl. 4 odst. 4.5. Smlouvy CLV zaslány společnosti BigBoard.
- 5) Prosíme o informaci, zda a případně kdy bylo nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020 ze strany společnosti BigBoard uhrazeno.

Odůvodnění:

Žadatel doručil dne 25. 1. 2021 povinnému subjektu prostřednictvím datové schránky zprávu označenou jako Žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a to s obsahem, který vyplývá z výroku tohoto rozhodnutí (dále jen „Žádost“).

Povinný subjekt je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 ZInf. Povinný subjekt považuje Žádost za žádost ve smyslu § 4 ods. 1 ZInf. Žadatel splnil podmínky dle § 14 odst. 2 ZInf. Povinný subjekt dále postupoval a naložil s žádostí podle § 14 ve spojení s § 15 ZInf, a to ve lhůtách tam stanovených.

Povinný subjekt o žádosti rozhodl při zohlednění těchto skutkových a právních okolností rozhodnutím ze dne 10. 2. 2021, č.j. 2021/6/900200 (dále jako „Rozhodnutí“) tak, že žádost žadatele odmítl z faktických důvodů, kdy jediným účelem žádosti je snaha žadatele zajistit dostatek informací pro svého klienta, společnost RENCAR PRAHA, a.s., IČO: 005 06 397 (dále jako „RENCAR“), a to pro účely soudních řízení vedených ze strany společnosti RENCAR proti povinnému subjektu.

Proti Rozhodnutí podal žadatel dne 18. 2. 2021 odvolání. K odvolání žadatele bylo rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22. 3. 2021, č.j. UOOU-01221/21-2 (dále jako „Rozhodnutí ÚOOÚ“) Rozhodnutí zrušeno a věc vrácena povinnému subjektu k dalšímu projednání. Dle Rozhodnutí ÚOOÚ je Rozhodnutí nepřezkoumatelné a povinný subjekt je tak povinen do Rozhodnutí doplnit přesné vymezení důvodů vedoucích povinný subjekt k odmítnutí Žádosti za současného zohlednění § 12 ZInf.

Povinný subjekt trvá na svém závěru o neexistenci povinnosti poskytnout žadateli požadované informace s ohledem na zneužívací jednání žadatele, kdy ten při podání Žádosti nejednal poctivě a sdělení informací od povinného subjektu žádá čistě za soukromým účelem, který není vlastní realizací práva na informace dle ZInf.

Žadatel, resp. jednatel žadatele, jako advokát, který jedná na účet žadatele, je právním zástupcem společnosti RENCAR. Povinný subjekt vede či vedl se společností RENCAR dlouhodobě řadu vzájemných soudních sporů souvisejících se vztahy mezi povinným subjektem a společností RENCAR v oblasti reklamního využití majetku povinného subjektu. Přehled sporů předkládá povinný subjekt v tabulce níže:

Spisová značka	Žalobce	Předmět řízení	Soud 1.stupně
9 C 394/2016	RENCAR / zast. žadatelem	platnost smlouvy na pronájem majetku DPP k reklamní činnosti	OSP9
40 C 407/2015	RENCAR / zast. žadatelem	zaplacení částky 21.449.309,- Kč s příslušenstvím, snížení úhrad nájemného dle článku IX. odst. 4 smlouvy (podány návrhy na rozšíření na celkovou částku 125.305.102,22 Kč)	OSP9
30 C 105/2017	DPP	zaplacení částky 75.701.437,- Kč s příslušenstvím, bezdůvodné obohacení za rok 2013	OSP8
2 Cm 6/2017	RENCAR	nekalosoutěžní jednání a zásah do dobré pověsti RENCAR tvrzením o nevýhodnosti smlouvy	MS Praha – pravomocně skončeno
32 C 16/2018	RENCAR	nekalosoutěžní jednání a zásah do autorského práva užitím design manuálu na rozmístění reklamních ploch na tramvajích 15T ForCity	MS Praha – pravomocně skončeno
18 C 361/2017	DPP	náhrada škody za předběžné opatření nařízené na návrh RENCAR / zast. žadatelem, zakazující uzavřít smlouvu na pronájem autobusů SOR NB12 a 18 a později zakazující uzavřít smlouvu se společností BigBoard Praha, a.s.	OSP9
24 C 336/2016	DPP	vyklizení reklamy z prostředků MHD	OSP8
9 C 111/2016	DPP	vyklizení nemovitých věcí (pozemky, stavby)	OSP8
23 C 129/2019	DPP	vydání bezdůvodného obohacení ve výši 36.867.058,- Kč s příslušenstvím (podány návrhy na rozšíření na celkovou částku 188.853.663,45 Kč)	OSP8

Jednatel žadatele zastupuje společnost RENCAR tedy rovněž ve sporu vedeném s povinným subjektem u Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 40 C 407/2015 (dále jen „Řízení“), kdy předmětem sporu jsou údajné pohledávky společnosti RENCAR za DPP, které jsou konstruovány jako částky odpovídající

příjmům povinného subjektu realizovaných v rámci pronájmu majetku povinného subjektu k reklamnímu užívání třetími osobami, kdy společnost RENCAR si usurpuje právo tyto plochy reklamně užívat.

Součástí spisu Řízení jsou i podání žadatele ze dne 17. 12. 2018 a ze dne 8. 2. 2021.

V podání ze dne 17. 12. 2018 (dále jako „Podání č.1“) žadatel poukazuje a předkládá *Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*, ze dne 23. 10. 2018 (dále jako „Odpověď č.1“);

V podání ze dne 8. 2. 2021 (dále jako „Podání č.2“) žadatel poukazuje a předkládá *Odpověď na žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů ze dne 16. 9. 2019 a dále ze dne 23. 12. 2020* (dále jako „Odpověď č.2“).

Informace uvedené v podáních byly získány na základě žádostí dle Zlnf (podaných žadatelem, společností RENCAR či [redacted] jako advokátem spolupracujícím se žadatelem [k tomu vizte internetové stránky <https://www.p-w.cz/spolupracujici-advokati-1404042372.html>]). Žadatel toto ani nepopírá, naopak výslovně na odpovědi povinného subjektu v podáních adresovaných soudu v Řízení odkazuje a navrhuje je k provedení důkazu.

Žadatel v Podání č.1 využil informace z Odpovědi č.1, kdy žadatel žádal o poskytnutí výše příjmů povinného subjektu od společnosti euroAWK s.r.o. (dále jako „euroAWK“) za rok 2017. Společnost euroAWK přitom užívala rovněž majetek povinného subjektu, kdy společnost RENCAR opakovaně požadovala, aby plochy užívané společností euroAWK byly předány společnosti RENCAR. O tomto sporu bylo mezi společnostmi euroAWK a RENCAR vedeno soudní řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Cm 258/2003. V Podání č.1 pak žadatel používá Odpověď č.1 jako důkaz.

Dle Odpovědi č.2 byla žadateli, resp. panu [redacted] jako spolupracujícímu advokátovi žadatele, poskytnuta informace o výši přijatých plateb DPP od společnosti euroAWK, kdy žadatel žádal o poskytnutí nejen výše protiplnění za dobu od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 a dále od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ale současně žádal o popis způsobu (konkrétní kalkulace), jakým byla odměna povinného subjektu od společnosti euroAWK vypočtena.

Tuto informaci žadatel pak bezostyšně zužitkoval v Podání č.2, kde v odstavci 27.-30. uvádí způsob výpočtu výše úhrady, kterou realizoval povinný subjekt za dobu od 1. 1. 2018 do 22. 1. 2019 ve smyslu Odpovědi č.2, kdy počítá s výší tržeb společnosti euroAWK a způsobem výpočtu odměny pro povinný subjekt dle nájemní smlouvy uzavřené s euroAWK. Současně Odpověď č.2 žadatel uvádí jako důkaz k Podání č.2.

Z výše uvedeného zcela zjevně vyplývá, že v minulosti již došlo ke zneužití informací poskytnutých žadateli, společností RENCAR nebo osobám s nimi spolupracujícími, zcela v neprospěch povinného subjektu v Řízení, a to při vyčíslení výše údajného nároku, který by jinak společnost RENCAR nebyla schopna vyčísřit.

Žadatelem požadované informace v Žádosti se týkají plnění nájemních smluv povinného subjektu uzavřených se společnostmi BigBoard a RAILREKLAM, tedy osobami, které převzaly užívací právo k plochám na majetku povinného subjektu po společnosti RENCAR, jakožto klientovi žadatele, tedy předmětem Žádosti jsou informace relevantní z hlediska uplatněného nároku v rámci Řízení.

Z těchto důvodů na straně povinného subjektu panuje důvodná obava, že informace o výši příjmů povinného subjektu dle Smlouvy CLV uzavřené se společností BigBoard a dle Smlouvy RR uzavřené se společností RAILREKLAM za rok 2020 budou užity pro rozšíření žalobního nároku v Řízení stejně tak jako informace o výši příjmů povinného subjektu za předchozí roky. Nicméně pravděpodobně vzhledem k postupnému promlčování nároku bude informace vztahující se k příjmům za rok 2020 užita až v rozšíření žaloby v Řízení realizovaném cca v roce 2022/2023.

V neposlední řadě je prokazatelné, že žadatel žádá o poskytnutí informací cestou Zlnf jen z toho důvodu, že povinný subjekt s odkazem na neexistující nájemní vztah mezi povinným subjektem a společností RENCAR tyto informace neposkytuje k žádostem dle neplatné smlouvy se společností RENCAR. To

vyplývá z korespondence mezi povinným subjektem a společností RENCAR. Povinný subjekt přitom odkazuje na dopis společnosti RENCAR adresovaný povinnému subjektu označený jako Vyúčtování za rok 2017 ze dne 22. 1. 2018, na dopis povinného subjektu adresovaný RENCAR označený jako Reakce k vyúčtování za rok 2017 ze dne 6. 2. 2018 a na dopis společnosti RENCAR adresovaný povinnému subjektu označený jako Vyúčtování za rok 2018 ze dne 17. 1. 2019.

Naposledy byl povinnému subjektu doručen obchodní dopis zasláný společností RENCAR datovaný dne 21. 1. 2021, jehož prostřednictvím společnost RENCAR vyzývá povinný subjekt k vydání údajného bezdůvodného obohacení, kdy součástí výzvy je rovněž požadavek na poskytnutí informací, které jsou součástí žádosti, tj. zejména poskytnutí informace o výši nájemného dle Smlouvy CLV uzavřené se společností BigBoard za rok 2020 a dle Smlouvy RR uzavřené se společností RAILREKLAM za rok 2020. Povinný subjekt tyto informace neposkytl na základě odpovědi povinného subjektu k dopisu společnosti RENCAR datované dne 8. 3. 2021.

Žadatel podal u povinného subjektu podle Zlnf v roce 2020 celkem 3 žádosti, které se týkaly užívání majetku povinného subjektu tedy žádost č. 2020/10/900200, č. 2020/69/900200 a č. 2020/68/900200 (dále jen „Předchozí žádosti“). Povinný subjekt informace ve dvou případech poskytl, v jednom odmítl poskytnout informace, jelikož se žádost týkala informací vztahujících se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Žadatel dle veřejně dostupných zdrojů poskytnuté informace neužil žádným způsobem souvisejícím se zájmem chráněným Zlnf, ani nevyhotovil či veřejně neprezentoval žádný výstup související s kontrolou hospodaření povinného subjektu a informacemi poskytnutými v rámci Předchozích žádostí.

Z hlediska právního je primárním účelem Zlnf zajištění možnosti kontroly mimo jiné v oblasti hospodaření subjektů financovaných zcela či částečně z veřejných prostředků ze strany veřejnosti. Zlnf svěřuje oprávnění žádat o informace ve smyslu Zlnf každé právnické a fyzické osobě. Avšak právo na informace je limitováno, kdy účelem norem obsažených v Zlnf není zjevně povinnost povinného subjektu poskytnout neomezený okruh informací o povinném subjektu žadateli bez ohledu na účel využití poskytnutých informací žadatelem. Žadatel není oprávněn zneužívat práva přiznaná Zlnf k naplnění jiných než sledovaných cílů.

Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 6. 3. 2002, sp. zn. 21 Cdo 624/2001, vyjádřil obecně k limitům výkonu práva následovně: „Objektivní právo předpokládá, že výkon práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právní normou. Obecně však platí, že jestliže jednající sice koná v mezích svého práva, ale prostřednictvím realizace chování jinak právem dovoleného sleduje poškození druhého účastníka právního vztahu, jedná se sice o výkon práva, ale o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se snad zcela shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale kdy jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla jednajícímu propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde není vykonat právo, ale poškodit jiného, neboť jednající v rozporu s ustálenými dobrými mravy je přímo veden úmyslem způsobit jinému účastníku újmu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou zůstává pro něho vedlejší a je z hlediska jednajícího bez významu.“

Prof. Knapp¹ definuje zneužití práva následovně: „Zneužitím práva je tak situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti a takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z

¹ Viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185.

toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním.“ (viz).

Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, dovozuje oprávnění povinného subjektu odmítnout poskytnutí informace k žádosti ve smyslu Zlnf z důvodu zneužití práva žadatelem takto: „*Jak již bylo vyloženo, cílem práva na svobodný přístup k informacím je možnost veřejnosti získat informace o fungování veřejné moci a spolu s tím možnost, aby veřejnost mohla výkon veřejné moci efektivně kontrolovat. Pakliže žádost o informace ctí tento cíl a účel předmětného základního práva i zákona o svobodném přístupu k informacím, je na místě, aby žadateli byla poskytnuta plná ochrana jeho práv. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel nesleduje tento principiální účel práva na svobodný přístup k informacím, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout a věcně nevypořádat. Takový názor není v obecné rovině v rozporu s čl. 17 Listiny. Jak konstatoval Ústavní soud, šikanózní návrhy či postupy se vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, a celkově zbytečným zatěžováním soustavy orgánů veřejné moci, aniž by vedly k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace.*“

Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, lze žádost o poskytnutí informací ve smyslu Zlnf odmítnout z důvodu zneužití práva, ačkoliv Zlnf takový důvod odmítnutí žádosti výslovně nezná: „*Aplikace obecného principu zákazu zneužití práva přitom přichází v úvahu jen tehdy, pokud není aplikovatelné některé konkrétní zákonné ustanovení, které problém řeší. To nastává i v případě zákona o svobodném přístupu k informacím, které jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace nezná zneužití práva ze strany žadatele. Proto takový důvod představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace.*“

Výše uvedené obecnější závěry judikatury vyšších soudů a odborné literatury pak byly aplikovány Městským soudem v Praze v rámci řízení o přezkumu odmítnutí dřívějších žádostí o informace podaných ze strany žadatele v zastoupení společnosti RENCAR vedeného pod sp. zn. 14 A 92/2019.

Městský soud dovodil, že: „*Soud předně nemohl pominout, že žalobce vede s žalovaným soukromoprávní spory, jejichž podstatou je mj. posouzení platnosti smluv na využívání reklamních ploch v majetku žalovaného. A ačkoli soud nemínil rozporovat tvrzení žalobce, že tyto spory se netýkají náhrady ušlého zisku z pronájmu reklamních ploch, k nimž žádá poskytnutí informací, je dle soudu zjevné, že jím podané žádosti směřují do téže oblasti spjaté s činností žalovaného. Jakkoli přitom vedení soudního sporu žalobce se žalovaným nemůže vést k absolutnímu závěru o nemožnosti žalobce požadovat po žalovaném poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tak tato skutečnost zároveň může indikovat podezření, zdali žalobce uvedeného práva skutečně nezneužívá.*“

A dále pak: „*Pro závěr o zneužití práva ze strany žalobce je pak konečně stěžejní, že žalobce v průběhu řízení před žalovaným, v žalobě ani v replice neuváděl, že by z poskytnutých informací vytvářel jakýkoli výstup, jehož obsahem by bylo informování veřejnosti o způsobu hospodaření žalovaného ve smyslu podmínek propagace akcí, jejichž partnerem je žalovaný. Jestliže by soud měl akceptovat tvrzení žalobce o jeho legitimním zájmu na poskytnutí předmětných informací, musel by žalobce s ohledem na množství požadovaných informací doložit, že tyto skutečně využívá k účelu práva na informace, tj. kontroly žalovaného, což se však v řízení nestalo.*“

Z čehož dovodil, že: „*Všechny shora uvedené okolnosti tedy soud vedou k závěru, že podávání žádostí o informace ze strany žalobce nepředstavuje legitimní výkon základního práva, nýbrž jeho zneužití. K tomuto závěru soud vedly jednotlivé dílčí faktory, které ve svém souhrnu svědčí tomu, že jakkoliv žalobce postupoval formálně podle zákona, ve skutečnosti bylo hlavním cílem jeho jednání něco zcela jiného než dosažení účelu zákona.*“

V neposlední řadě nelze odhlédnout od novely Zlnf, která je v pokročilém stádiu legislativního procesu, jejímž účelem je reagovat na nekalé praktiky některých žadatelů, kterým se nepříčí nabyté informace

využít k tíži povinného subjektu nejen v rámci soudních a jiných řízení. Obsahem zmiňované novely je mimo jiné zakotvení nového výslovného důvodu pro odmítnutí žádosti o informace, a to v případě, že poskytnutí informace lze považovat za zneužití práva.

S ohledem na výše popsané má povinný subjekt za prokázané, že informace požadované na základě Žádosti jsou požadovány za účelem jejich užití společnostmi RENCAR, která takto získané informace o činnosti povinného subjektu bude využívat k tíži povinného subjektu k vymáhání svých údajných nároků za povinným subjektem, zejména v Řízení.

Tento záměr lze zjevně dovodit z časové souvislosti mezi žádostmi společnostmi RENCAR o poskytnutí informací o realizovaných příjmech povinného subjektu z pronájmu majetku, který dříve užívala společnost RENCAR, prostřednictvím obchodní korespondence, odmítnutí poskytnutí těchto informací povinným subjektem v rovině obchodní korespondence, následně podanými žádostmi podle ZInf osobami, které jsou propojeny se společnostmi RENCAR a podáními v Řízení zejména podáním ze dne 17. 12. 2018 a podáním ze dne 8. 2. 2021.

Povinný subjekt má důvodnou obavu, že výše předestřený postup bude opakován žadatelem v zastoupení společnosti RENCAR rovněž, pokud by byly žadateli poskytnuty informace požadované v Žádosti. Důvodnost obavy je podložena skutečností, že poskytnutí těchto informací bylo povinným subjektem odmítnuto v rámci obchodní korespondence se společnostmi RENCAR v návaznosti na dopis datovaný dne 21. 1. 2021 a odpovědi povinného subjektu datované dne 8. 3. 2021.

Není přítom důkaz, že by poskytnuté informace měly být užity k účelům sledovaným a chráněným ZInf, kdy z nyní přezkoumávané žádosti není patrné, že by důvod jejího podání měl být odlišný od předchozích žádostí, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žadatel převzal právní zastoupení společnosti RENCAR i v dalších sporech vedených společnostmi RENCAR proti povinnému subjektu.

S ohledem na důvodnou obavu ohledně účelu použití informací požadovaných žadatelem v Žádosti, by poskytnutím požadovaných informací bylo zasazeno do práva povinného subjektu na spravedlivý proces v rámci Řízení.

V důsledku sdělování veřejně nedostupných informací vzniká asymetrie rozsahu informací známého stranám v rámci Řízení, která narušuje jeden ze základních aspektů spravedlivého procesu v rámci popsaných sporů, tj. princip rovnosti zbraní ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Součástí práva na spravedlivý proces je rovněž zásada *nemo tenetur edere instrumenta contra se*, v překladu, nikdo není povinen vydat důkaz proti sobě. Tato zásada je vtělena do článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něž má každý právo odepřít výpověď.

Projevem výše uvedených zásad je pak v rámci civilního procesu rozložení důkazního břemene, kdy účastníci řízení jsou zatíženi důkazním břemenem, a to tak, že důkazní břemeno ohledně určité skutečnosti nese ta strana, která z ní vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky.

Jak konstatoval Ústavní soud²: „V rovině ústavněprávní tak platí, že v právu na spravedlivý proces obsažená zásada rovnosti zbraní v civilním řízení obecně zahrnuje též rovnost břemen, která jsou na účastníky řízení kladena (a která nesmí být nepřiměřená), a že v opačném případě nelze řízení jako celek považovat za spravedlivé. Tento obecný princip rovnosti účastníků je pak nutno promítnout i do právní úpravy dokazování v rovině zákona.“

Ve světle výše uvedených zásad zakotvených v Listině základních práv a svobod je prokazatelné, že povinný subjekt je prostřednictvím poskytnutí informace žadateli nucen k sebeobviňování, resp. v důsledku poskytnutí informací dojde ke značnému narušení rozložení důkazního břemene v Řízení, kdy povinný subjekt pod nátlakem ZInf by byl nucen poskytovat důkazy ve svůj neprospěch, tj. důkazy, z

² Viz Nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 14/17.

nichž pro sebe příznivé důsledky vyvozuje klient žadatele, kdy dle pravidla o rozložení důkazního břemene je na žalobci, tedy na žadateli, potažmo společnosti RENCAR, aby prokázal skutečnosti relevantní pro vznik údajného v Řízení uplatněného nároku.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že dochází ke střetu dvou základních práv dle Listiny, a to práva žadatele na informace, resp. přístupu k informacím, a práva povinného subjektu na spravedlivý proces.

Ve světle skutečností výše popsaných, tedy zejména skutečnosti, že výkon práva žadatele na informace nesleduje účel sledovaný Zlnf, nýbrž účel toliko soukromý spočívající v zájmu na zvýhodnění svého klienta v rámci Řízení na úkor povinného subjektu, a je tedy výkonem práva neřádným a do důsledku narušujícím právo povinného subjektu na spravedlivý proces, pak převažuje v testu proporcionality zásadně právo na dodržení zásad spravedlivého procesu v Řízení náležející povinnému subjektu. Účelem Zlnf není zcela zajištění suplování procesních norem, kdy v zájmu žadatele, resp. společnosti RENCAR, na úspěchu v Řízení by měly být využity toliko postupy aprobované procesními normami, a nikoliv postupy zneužívající jiných právních institutů chránících jiné právní statky, např. právo na informace.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému bylo prokázáno, že zde je důvodná obava povinného subjektu, že obsah Žádosti nesleduje legitimní cíle stanovené a chráněné Zlnf. Bylo prokázáno, že cílem Žádosti je toliko získání veřejně nedostupných informací, které mají sloužit toliko k vymáhání údajných nároků za povinným subjektem. Takový výkon práva na informace není řádný a musí být považován za zneužití práva žadatele dle Zlnf. V případě poskytnutí požadovaných informací dojde k zásahu do práva povinného subjektu na spravedlivý proces v rámci Řízení. V takovém případě v testu proporcionality jasně převažuje zájem na ochraně práva povinného subjektu nad ochranou neřádného výkonu práva žadatele, protože je zde dán faktický důvod k odmítnutí žádosti.

Vzhledem k výše uvedenému, povinný subjekt podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v znění pozdějších předpisů, žádost žadatele o poskytnutí informací v celém rozsahu opakovaně odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze dle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat do 15 dnů od jeho doručení odvolání k Úřadu pro ochranu osobních údajů, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, prostřednictvím povinného subjektu.

.....
**Dopravní podnik hl. m. Prahy,
 akciová společnost**

vedoucí odboru Právní

